

Szépségesen szép élet

A József Attila Színház ebben az évben tűzte műsorára Móricz Zsigmond Légy jó mindhalálig című darabját. Az öreg Pósalaki szerepére a kétszeres Kossuth-díjas színművészt, **Bessenyei Ferencet** kérték fel. Igent mondott. Így felejtethet-

len szerepei és néhány év kihagyás után ismét színpadon láthatjuk. A művész ugyanis évek óta vidéken él a tanyáján, és ezalatt az idő alatt nem vállalt fellépéseket. Most az egyik előadás előtt beszélgettünk vele a múltjáról és a jelenről.

- *Művész úr, mit jelent Önnek a színház?*

- Mindent! Az életemet! Bízvást mondhatom, hogy színésztársaimmal, barátaimmal boldog, szépségesen szép életet éltünk. Hittünk abban, hogy amit teszünk, az jó célt szolgál. A színház az emberi szellem legmagasabb rendű igényei közé tartozik. Mi a Nemzeti Színházat szolgáltuk, szolgáljuk egy életen keresztül. Amikor fiatalok voltunk, reménykedtünk. A remény nem volt hiábavaló. Ez adta a lehetőségét, hogy továbbéljünk. Szinte a világot kellett megváltanunk. Magyar irodalmat tanítottunk a darabokon keresztül az embereknek, és ezért érdemes volt élnünk! Együtt alkottunk olyan szellemi vezetőkké mint Németh László, Déry Tibor, Illyés Gyula! Szabadságharcot és forradalmat is játszottunk, játszhattunk. Színpadra kerültek olyan történelmi darabok, mint az Ozorai példa, a Széchenyi, a Dózsa vagy a Bánk bán. Eljátszhattam például Kossuthot Illyés Fáklyalángjában. A nemzeti megmaradásért folyt ez a hatalmas küzdelem. Számunkra a színház

akkor a gondolkodás tisztaságát, az emberi méltóságot jelentette.

- *Úgy gondolja, hogy a fiatalokat már nem érdekli a művészet, a kultúra?*

- Ma másról szól minden. Eltorzultak a dolgok, megváltoztak az értékek, megszűntek, átalakultak a barátságok. Akarnak ugyan valamit csinálni, de nem tudják pontosan, hogy mit. Félek tőle, hogy nem igazán akarják azt, amiért mi küzdöttünk régebben. Csak azért is mást akarnak, pedig elég lenne ugyan azt tenni, mint nekünk: magyar színdarabokat játszani a kultúrára igényes embereknek. Sajnos, közönségessé vált a világ, és én ezzel a világgal nem tudok mit kezdeni. Örülök, amikor „belebújhatok” az öreg Pósalaki szerepébe. Ez egy kedves, jó szerep. Tiszta szellemről, emberi méltóságról, tisztességről szól. Nagyon boldog vagyok, amikor ismét a színpadon lehetek. Még nyolcvan évesen is ez az én világom: a színház!

- *Előadások után megy vissza a tanyára?*

- Igen. Ott a csendben, a lovaím, kutyáim közelében

próbálok megtalálni a nyugalمامat. Bár néha úgy érzem, hogy jó lenne megint fiatalnak lenni, és újra eljátszani mindent! Újra átélni a régi, varázslatos estéket a színésztársaimmal, barátaimmal, és azokkal is, mint például ... *(lásd a rejtvényben!)*, akik sajnos már nem lehetnek közöttünk. Akikkel együtt éltünk, együtt alkotunk maradandót.

- *Művész úr! Nagyon köszönöm a beszélgetést, és azt a sok csodálatos estét, amit az olvasóinknak és nekem a színházi előadásokon nyújtott, és reméljük, még sokáig nyújtani fog.*

BERÉNYI KAMILLA

